

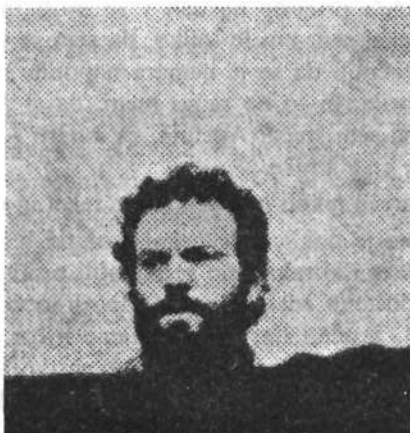
njem smo se tiho odpeljali. Že me je premagoval spanec, ko so nam pot prekrizale ovce. Šofer je zahupal, a ovce se niso in niso razmaknile. Izstopil sem iz črnega avta in nadrl starega ovčarja, naj se za božjo voljo vendarle zgane. Med očetovimi nogami je klečala Adelina in hlipala.

»Umrli je, ker mu nisem prinesla zlatnikov.«

Ovčarica je zapiskala na piščal in ovce so se umaknile na rob makadama. Starec je ležal na sredi cestišča in s šoferjem sva ga položila poleg moje mrtve žene. Pastirico sva posedla med naju, obrnili smo se in odpeljali proti vasi.

Šofer se je zagledal v njeno odpeto bluzo in vprašal: »Kaj ti si tista najmlajša, ki fukaš za denar? Ti si, kajne? O tebi so mi veliko pripovedovali. Končno, no, končno sem prišel tudi v to vas.«

Petvrstičnice

Kristijan
Muck

SPOMIN Rože pikaste, le malo še barvaste,
mi na kraju gomil,
ko jih spuščam iz rok,
pogled vračajo,
dolg in vesel.

ŽELJA In ko bi mi dano bilo
razpreti vlakna dreves,
se povzpeti, pogledati tja čez
in videti, ko mene več ne bo,
kako tam moji brnijo.

- LASTOVKAM** Treščim s koleni,
razžárjenimi od molitve,
do Atlantide,
ko v čast poletja
poklekam na morje.
- URA** Bila je minuta,
pripeta okoli zapestja,
dišeča po soli in znoju.
Zdaj samo še gnilo usnje diši,
to minuto zapeto okoli zapestja.
- PLUG** Trije kmetje
velik plug
dvignejo do traktorja.
Pod težo
vdrejo se jim tla.
- RUK** Neonski klic mladeniča,
ki čez cesto
poziva prijatelja,
je udarec v ledjih
štinidesetletnega moža.
- SRČNOST** Perpetuum mobile
pravice
bom zgrabil za aorto
in dal mu
infarkt resnice.
- PREDIVO** Roža tiči v zemlji, vrt.
V belem polju
sinji oratarji,
docela vdrti v prst,
bredejo skoz čas.

TKIVO Oče Sómrak jutra
in mati Zarja večera
me učita, da hkrati
predem zemljo
in tkem nebo.

POKRAJINA Nemo zro raztáljeni obrazi.
Očetje predse, v pokrajine,
v bregove izplavljenih sinov, hčera,
v Dan, v Noč, strmijo. Zro matere.
Sinje ponjave, sonca, se pregibajo.

SOMRAK Pokrajine gomazijo,
rumene police.
Nafta mezi.
Slišati je grmenje,
znojne klice.

ZARJA Zvenklajmo z goltanci, z jeziki, drugovi.
Med zobmi vlakna pesmi,
ljudstva pojo.
Zvonijo zvonovi,
zvenijo vlakna, doni ples teles.

DAN V sončnem vetru
hladno perilo plapola.
Strgano, mežika
v moje oči
in me poljublja v kožo.

Pišem,
kot da me dolg
tekstilni stroj
v srce poljublja
na ta sinji dan.

Petvrstičnice

MORJE Poda mi matico,
hoteč, da bi zamenjal jo v stroju barke
in ne vedoč, da ves drhtim v strahu
za delovanje stroja pisalnega,
ki hranim ga za goro.

Preveč sem mlad,
da bi zapomnil si ustroj motorja.
Spominjam se le slik vsega sveta.
Prekmalu mlad sem,
da bi pozabil sliko vsega.

CELINA Kar nosi me. Nad zemljo.
Razbremeniti se,
še sprostiti brano nabreklo v sebi.
Počitek, drevesna dlan na čelu,
potem pa spet:

»Prebiram kamne sveta.
Gledam skoz okna mrtvih slik,
v plahutanju sencá,
nizam pod rebri barve črnih pik.
rojevam možgane, zobja srca.«

NASTOP Mesto z gradom blesti v poševnem soncu.
Vse je tu, popolno, drugačno
in takšno kot jaz,
ki v vsem blestim
drugačen, ves cel, popoln.

Na morju, v mestu,
v pokrajini nastopam, kapitan.
In imam sebe, a nimam vseh vasi,
ker sam ne morem hkrati živeti
tu in z vsemi ljudmi.

ODMOR »Lesk ljubezni in blesk sovraštva
 tvorita resnico.
 Zato zdaj istočasno
 razpredam in tkem
 rudnik, cirkus, vroče in hladno.«

Sómrak in Zarja pa odgovorita:

»Resnica je
 umrlega sina mati.
 Krasota je iz milosti.
 Je poveljevati.«

EKRAN Ob oknu živih slik sedi zbrana vsa družina.
 Zgodba jim niza v srca
 vrsto ljudi in njih preplete.
 Ti v sobi čutijo,
 da že od davna so v rodu s temi v slikah.

»Vidiš, hči Noč, bere pisane zeli,
 v šope jih zbira, tapka zemljo,
 igra se, poljublja, oblikuje bilke
 v plešoč zasnutek
 svojega čebeljega telesa.«

»Vidiš, sin Dan, vihti se v urjenje,
 trezno odbira silo udarcev, njih smer,
 v očeh njegovih prebira ukane,
 povzame od kapitana
 gibe zank.«

FOTOGRAFIJA »Kladivo nartí zabija nožne prste
 v središče zemlje, kjer masa prsti mojega telesa
 razstira zrak vijolični, ki ga izriva teža nakovala.
 Iz mojih ušes lije slap odsekanih dlani.
 V njem potopljen, ga držim s kleščami oči.«

Sin Dan, hči Noč pa mi odgovorita:

»Kdo je ta mož, kratkó prstrižen,
zrnát, blágo plešoč,
oranžno rjav kovač, v tančicah
plahe svetlobe v nakovalo zatopljen?«

V njunih rokah namreč trepeče
trdikast list papirja,
iz davnosti niha
v njune oči tuj,
svetleč, lakiran prostor.

NOČ To kar daleč je, je blizu.
Lahko govoriš o tem kot bog.
Atom, na primer, mi je primeren,
kot meni lasten otrok,
ki pride in gre brez mene.

Sem jedro silno.
In svet se suče okrog me.
Otroci le vsi k meni.
Vaš oče ves čas odhaja,
saj nič v vseh prostorjih že davno zame ve.

Bit, bistvo, ni pomembno.
In še bivánje ni.
Je slej ko prej rojstvo, smrt.
In slišati je, da ni nikogar.
Hkrati v meni brnijo hlad, znoj, toplina, kri.